

Nagrada Marin Držić

Hrvatska drama 2024.

Anita Čeko
Melani Glavinić
Ninoslav Mrvelj
Selma Parisi
Dora Šustić
Tomislav Zajec

Zagreb, 2025.

disput

Nagrada za dramsko djelo “Marin Držić” 2024. – obrazloženje nagrada Stručnog povjerenstva	7
Dora Šustić <i>Pičman</i>	15
Selma Parisi <i>Elita</i>	51
Tomislav Zajec <i>O dobrom vremenu</i>	89
Anita Čeko <i>Justina je stisnula gas</i>	133
Melani Glavinić <i>Jedan život unatrag</i>	171
Ninoslav Mrvelj <i>Život od kartona</i>	209
Bilješke o autorima/autoricama	237
Nagrada za dramsko djelo “Marin Držić” – nagrađeni 1991-2024.	241

Dora Šustić

Pičman

Studeni 2024.

Ovaj tekst je rekonstrukcija triju razgovora: razgovor s ocem koji sam vodila 14. veljače 2023. za našim kuhinjskim stolom; razgovor koji sam u nekoliko navrata, u razdoblju od veljače do listopada 2024., vodila sa svojom psihoterapeutkinjom; razgovor s ocem koji nikada nisam vodila, a voljela bih da jesam.

Ovaj tekst je pokušaj da ne propustim još jednu priliku za razgovorom.

Za izvođenje teksta važno je da je publika u tijesnom krugu oko scene i da su na sceni postavljene dvije stolice, jedna nasuprot drugoj. Važan je kontakt s publikom. Važno je da izvođenje traje sat vremena.

Tekst se referira na dijelove knjige *The Suicidal Mind* psihijatra Edwina Shneidmana i na bilješke iz dnevnika Branka Ćopića.

Šta kaže sveti Adrian?

Ništa. Smiješan je.

Je ti čestitao Valentinovo?

Je.

Si za čašu vina?

Ne, nikako.

Pa mogla bi popit dec vina, da se opustiš.

Neću pit.

Dobro, samo pitam.

Kaže Adrian da u Zagrebu pada snijeg.

Mora da je neki bedasti čovjek.

Zašto?

Pa kad je s tobom.

Ne znam šta to sad znači.

Sigurno nisi za čašu vina?

Ići ću spavat.

Ostani tu malo sa mnom.

Ne da mi se, tata, spava mi se.

Još nije ni devet.

Pa dobro, ne da mi se tu sjedit, zima mi je.

Hoćeš da pojačam grijanje?

Ne.

Šta se dešava s onim tekstom?

Kojim?

Šta nisi nešto počela pisati?

Jesam. Pišem ga.

Kako ide?

Sporo.

Ono što sam čitao mi je bilo dobro.

Ispravila sam te dijelove koje si označio, raspisala sam to drukčije.

To s nacrtima mi je funkcioniralo. Dobro je da se vide dok narator priča preko njih.

Da, ma to nije problem, to funkcionira. Ali mene muči to što je format od 45 minuta, i što ne stignemo saznati sve o njegovim projektima u jednoj epizodi, pa moram nekako prelomiti. Zato mislim da ću morati to s nacrtima staviti u drugu epizodu, kužiš.

Kužim. Pa dobro.

Jer prva epizoda bi bila njegovi zagrebački radovi, i to malo šta je projektirao po Beogradu, pošta na primjer, i neke još stvari, ne znam, a onda bi druga epizoda bila Sušak i cijela ta borba oko kulturnog doma.

Moraš i Kontinental spomenuti.

Zašto? Mislila sam samo kulturni dom. Kao, prvo Beograd, onda Sušak pa kulturni dom.

Spomeni i Kontinental, to je zanimljiv projekt. On je imao ideju napraviti parking ispod terase hotela. To tad još nitko nije vidio. Parking ispod terase hotela.

To bih mogla onda ubaciti u taj drugi dio.

Ma da, raspiši to. Onda biste mogli i snimati unutra. Da nemate samo snimke eksterijera.

Da. Čak postoji priča da je bio zaljubljen u slikaricu Bebu Vilhar, ženu od gradonačelnika, pa neki misle da mu je zato bio obustav-

ljen projekt, da je zato toliko dugo čekao, jer se spandao s gradonačelnikovom ženom.

A Bebu Vilhar bi onda netko glumio ili?

Pa sad ne znam, ne znam to, to je na redatelju. Ja samo pišem tekst. Vjerojatno bi išle arhivske snimke ako postoje.

Meni je to bilo dobro. Prijavi to.

Hoću. Moram vidjeti šta kaže produkcija, je li i njima bilo dobro.

Pa ko ih jebe, ako je tebi dobro, onda prijavi.

A ne mogu prijaviti bez produkcije, tata, moramo se usuglasiti. Oni su mi dali posao.

Šta se imaš usuglašavati, Ena, tvoj je tekst. Ti si to istraživala.

Ne ide to baš tako.

Ja znam kako ide sa znanstvenim projektima.

Znam da znaš, pričali smo.

Apliciraš sto puta, sto prvi put ti prođe. Radiš godinama na jednom projektu pa shvatiš da si godinama išao u krivom smjeru i onda sve ispočetka, sve odjebati i krenuti od nule.

Dobro, to je slično, da. Pišeš nešto godinama pa shvatiš da zapravo pišeš o nečem drugom.

Šta te kod tog arhitekta toliko zanima?

Zanimljive su mi okolnosti njegove smrti.

To jest zanimljivo.

Poslat ću ti kad napišem novu verziju.

Pošalji.

Samo mi nemoj, molim te, pisati komentare u tekst, nego otvori *mark-up* u Wordu, stavi komentare sa strane na margine.

Znam šta je *mark-up*. Koji je na kraju naslov?

“Zagreb, 7. veljače”

Bezveze.

Ili “Pičman”.

Bolje. Šta piše Adrian?

A ništa. Ide van s dečkima.

Si zaljubljena?

Ne znam.

Kako ne znaš?

Pa ne znam.

To se zna odmah, jesi ili nisi.

Ja, evo, ne znam.

Ti si posebna.

Jesam, da.

Ja sam za tvoju mamu znao iste sekunde.

Mama je rekla da si je šest mjeseci izbjegavao dok ona nije prišla tebi.

Pa usro sam se.

Ne znam, možda sam oprezna. Sviđa mi se.

Ali?

Ne želim se opet sjebat.

Pa naravno, starija si. Niste više klinци.

Nekako je uvijek napeto među nama, ne znam. Ne mogu se još skroz opustiti s njim. Kao da oboje ful želimo da ovo uspije.

Naravno da želite. Lik ima 40 godina, ne da se ni njemu više tražit. Ima djecu?

Ne.

Ja sam u njegovim godinama imao dvoje tinejdžera.

Ti si druga generacija, tata. Adrian živi s cimerima.

Ima bar neki posao?

Ima bend.

Bolje mi je da šutim.